

Udgifter fra København og Købstæderne paa Landkommunerne for stor, samt at den gældende Refusionsordning i mange Tilfælde virkede lammende paa de paagældende Kommuners Økonomi. Sognekommunernes Udgifter til den mellemkommunale Refusion nødvendiggjorde i mange Tilfælde en stærkt forøget Skatteudskrivning, og dette virkede særlig haardt i Betragtning af den svigtende Skatteevne i Landkommunerne. Han anførte, at disse Regninger fra Refusionsforbundet følte som en Urimelighed rundt om i Landkommunerne, særlig i Betragtning af, at man i Landkommunerne i højere Grad er i Stand til at begrænse Udgifterne til Understøttelser end i de større Købstadkommuner, idet de sociale Udvalg i Landkommunerne kender hver enkelt trængende og saaledes bedre og mere nøjagtigt kan bedømme hvert enkelt Trangstilfælde.

Sogneraadforeningernes Repræsentant har derhos fremhævet, at der i Tiden, der er hengaaet, siden der blev foretaget Beregninger forud for Socialreformens Vedtagelse, er sket ret væsentlige Forskydninger med Hensyn til Fordelingsgrundlaget, f. Eks. er Grundværdierne paa Landet gaaet ned siden da, uden at dette har givet sig Udtryk i en tilsvarende Nedgang i de ansatte Ejendomsværdier, og da de ansatte Ejendomsværdier udgør et Led i det nugældende Fordelingsgrundlag, bør dette ikke opretholdes, men ændres efter Forholdene. Det blev yderligere gjort gældende, at Kommunerne i større Omfang end hidtil *burde fritages for de Udgifter af social Karakter, som de ikke selv har nogen Indflydelse paa*. Dette gælder de Udgifter, der er fastlagt ved *faste Satser* og ikke kan fastsættes af Kommunerne selv efter det skønmæssige Princip, saaledes særlig Udgifter til *Aldersrente*. Det samme gælder Kommunernes Udgifter til *Tilskud til Arbejdsløshedskasserne*, idet Kommunerne ikke har nogen Indflydelse paa disse Udgifter. Da Staten derhos har Bæreevnen, vil det være rimeligt at søge opnaaet en Ordning, hvorefter en Del af Kommunernes Udgifter som nævnt overføres paa Staten.

Under den Debat, der derefter fandt Sted, har forskellige Repræsentanter fra København og Købstæderne indenfor Udvalget været af den Opfattelse, at det ikke blot er Landkommunerne, der har Vanskeligheder ved at bære de sociale Udgifter, men dette gælder for alle Kommunerne. Efter det indhentede Materiale og de foretagne Beregninger havde det vist sig, at Fordelingen af Udgifterne mellem de forskellige Kommune-grupper var som forudsat, inden Socialreformen traadte i Kraft, og man mente derfor, at de gældende Regler maatte være et Udgangspunkt, der maatte fastholdes, indtil de, der ønskede Ændringer, godtgjorde disses Rigtighed. Det er dog muligt, at den Refusionsordning, der blev skabt ved Socialreformen, *ikke er en fuldt retfærdig Ordning*, og det maatte drøftes, om man, navnlig nu, hvor Udgifterne var steget, kunde finde den helt rigtige Ordning.

Under de videre Forhandlinger og under Udvalgets Bestræbelser for at naa til et fuldtud tilfredsstillende Resultat med Hensyn til en Refusionsordning, har der iøvrigt udover Sogneraadforeningernes Forslag været opstillet Beregninger vedrørende flere forskellige Fordelingsgrundlag.

Amtmand *Topsøe* har saaledes foreslaaet et Fordelingsgrundlag med $\frac{1}{6}$ efter Indbyggertal, $\frac{1}{2}$ efter Indkomst, opgjort paa samme Maade som efter de nugældende Bestemmelser i Forsorgslovens § 76, Stk. 2 a, og $\frac{1}{3}$ efter Grundværdi og ønsket overvejet en Forhøjelse af Opholdskommuneandelen for Hjælp, der ikke er takstmæssigt fastsat, f. Eks. fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{5}$. Samtidig har Amtmanden ligesom Venstres Repræsentant i Udvalget peget paa det ønskelige i, at Kommunerne fritages for Udgifter til Tilskud til Arbejdsløshedskasserne.

Man har endvidere opstillet Beregninger vedrørende følgende Fordelingsgrundlag:

1. $\frac{2}{3}$ af sociale Udgifter bæres af Refusionsforbundet. Fordelingsgrundlag: $\frac{1}{2}$ efter Indkomst, $\frac{1}{2}$ efter Grundværdi.